

ἀναβρύσιμα τό, Κέρκ. — ΚΘεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 7.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβρυσιάζω.

Ἀνάβρυσις, ἐκπλήδισις ὕδατος ἐνθ' ἀν. : Ποίημ.

Καὶ βγάζει ἓνα μουρμούρισμα βραχνὸ καὶ θαρπεύει
τὰ διψασμένα χόματα μὲ τὸ ἀναβρύσιμά του

ΚΘεοτόκ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀνάβρυσι 1. Πβ. ἀνάβρυσμα.

ἀναβρυσικός ἐπίθ. Κεφαλλ. — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάβρυσι.

Ὁ ἐκ πηγῆς ἀναβρύων, ἐπὶ ὕδατος ἐνθ' ἀν. : Νερὸ ἀναβρυσικὸ Κεφαλλ. Πβ. ἀναβρικός, ἀναβρυντικός, ἀναβρυντός, βρυσικός.

ἀνάβρυσμα τό, Ἀθῆν. — ΚΠαλαμ. Καημοὶ λιμνοθάλα. 70 — Λεξ. Πόππλετ. Περίδ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβρύω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀνάβρυσις ἐνθ' ἀν. : Ποίημ.

Παντοῦ εἶν' ἡ πλάσι ἀνάβρυσμα ὁμορφιάς,

ἀγάπης νερομάννα εἶν' ἡ καρδιά μου

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν. Πβ. ἀνάβρυσι 1, ἀναβρύσιμα.

ἀναβρυσῶ ἀμάρτ. ἀναβρυσάου Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάβρυσι.

Ἀναβρύω, ἀναβλύζω : Τοῦ νιρὸ ἀναβρυσάει ἀνάμισα ἀπὸν τ'ς πέτρις. Συνών. ἀναβρυσιάζω, ἀναβρύω 1.

ἀναβρυνταρῆς ἡ, ἀμάρτ. ἀναβρυνταρὲς Ἰκαρ. ἱβρυνταρῆς Μακεδ. ἱβρυνταρῆς Μακεδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναβρυντάρι.

Μέρος γῆς, ἐνθα ἀναβρύνει ὕδωρ ἐνθ' ἀν. : Ἰκεῖ πέρα εἶνι ἱβρυνταρῆς Μακεδ. Πῆγα 'ς τὴν ἱβρυνταρῆς καὶ πῆρα νιρὸ αὐτόθι. Πβ. ἀναβάλλουσα, ἀναβρυνζάρα, ἀναβρυνούσα, ἀναβρυντάρι, ἀναβρυντούρα. Ἡ λ. ὑπὸ τύπ. Ἀναβρυνταρὲς καὶ ὡς τοπων. Ἰκαρ.

ἀναβρυντάρι τό, ἀμάρτ. ἱβρυντάρι Μακεδ. (Βελβ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. ἀναβρυντό, δι' ὃ ἰδ. ἐπίθ. ἀναβρυντός.

Πηγὴ, ἐκ τῆς ὁποίας ἀναβρύνει ὕδωρ : Πάμι 'ς τοῦ ἱβρυντάρι νὰ πιοῦμι νιρὸ. Πβ. ἀναβάλλουσα, ἀναβρυνζάρα, ἀναβρυνούσα, ἀναβρυνταρῆς, ἀναβρυντούρα.

ἀναβρυντικός ἐπίθ. Κεφαλλ. Κύθηρ. — Λεξ. Δεῖκ Δημητρ. ἀναβρυντικός Ἡπ. Μακεδ. (Καταφύγ.) — Ἰδραγούμ. Σαμοθρ. 69 — Λεξ. Βυζ. Ἡπίτ. Μπριγκ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. ἀναβρυντό, δι' ὃ ἰδ. ἐπίθ. ἀναβρυντός, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικός. Ὁ τύπ. ἀναβρυντικός κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀναβρύζω, δι' ὃ ἰδ. ἀναβρύω.

1) Ὁ προερχόμενος ἐκ πηγῆς, πηγαῖος, ἐπὶ ὕδατος συνήθως κατ' οὐδ. γέν. ἐνθ' ἀν. : Πίνω ἀναβρυντικὸ νερὸ Ἡπ. Ἀναβρυντικὰ νερὰ Κεφαλλ. Περάσαμε ἀπὸ τὸ Κουρμέτι μὲ τὰ ἀναβρυντικὰ νερὰ Ἰδραγούμ. ἐνθ' ἀν. 2) Ὁ ἔχων πηγὴν ἀναβρύουσαν Κύθηρ. : Ἀναβρυντικὸ πηγάδι. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. τοῦ οὐδ. πληθ. Ἀναβρυντικὰ ὡς τοπων. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Πβ. ἀναβρικός, ἀναβρυντικός, ἀναβρυντός.

ἀναβρυντός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀναβρυντός Χίος ἀναβρυντός ὁ, Θήρ. — Λεξ. Μπριγκ. ἀναβρυντὴ ἡ, Λεξ. Βλαστ. ἀναβρυντὴ Δ. Κρήτ. ἀναβρυντὴ Α. Κρήτ. ἀναβρυντὸ τὸ, Λῆμν.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀναβρυντός, ὅτι δὲ τοῦτο ὑπῆρξε μαρτυρεῖ τὸ οὐσ. ἀνάβρυντον. Πβ. Βασιλικ. 19, 8, 15 «καὶ αἱ δεξαμεναὶ καὶ οἱ λουτήρες καὶ οἱ ἡνωμένοι τοῖς ἀναβρύτοις σωλῆνες».

1) Ὁ ἀναβρύων, ὁ ἀναβλύζων, ἐπὶ ὕδατος Χίος : Ἀναβρυντὸ νερό. 2) Ὡς οὐσ., πηγὴ ἀναβλύζουσα ὕδωρ Θήρ. Α. Κρήτ. — Λεξ. Βλαστ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀναβρυντὴ Ἀθῆν. Πελοπν. (Λακεδ. Λακων. Μάν.) Ἀναβρυντὴ Πελοπν. (Μάν.) Ἀναβρυντὰ Ἀττικ. Ἀναβρυντός Θήρ. Νιβρυντὰ Λῆμν. β) Μέρος ἐνθα ἀναβρύνει μεταλλικὸν ὕδωρ Θήρ. γ) Μέρος τὸ ὁποῖον ἀναδίδει ὑγρασίαν Λῆμν.

Πβ. ἀναβρικός, ἀναβρυντικός, ἀναβρυντικός.

ἀναβρυντούρα ἡ, Χίος ἀναβρυντούρα Χίος

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀναβρυντός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούρα.

Πηγὴ ὕδατος ἀναβρύουσα. Πβ. ἀναβάλλουσα, ἀναβρυνζάρα, ἀναβρυνούσα, ἀναβρυνταρῆς, ἀναβρυντάρι. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων.

ἀναβρυνχιάζω ἀμάρτ. ἀναβρυνχιάζω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. βρυνχιάζω.

Ἐκδηλῶ διὰ κραυγῶν καὶ ζωηρῶν κινήσεων τὴν ὀρμὴν μου καὶ ἰδίως τὴν γενετήσιον : Ἄσμ.

Θέ μου καὶ ν' ἀγναντεύανε 'ς τὴν παγανὰ οἱ κουρσάροι,
γιατὶ ἀναβρυνχιάσανε οἱ χῆρες 'ς τὸ Σκουτάρι.

ἀναβρυνχῶ ἀμάρτ. ἀναβρυνχῶ Σῦρ. ἀναβρυνχῶ Σῦρ. Μέσ. ἀναβρυνχοῦμαι Κρήτ. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναβρυνχῶμαι ὑποχωρητικῶς. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀγγελοκρούω καὶ ἀγγελοσκιάζω.

1) Ἀντιλαλῶ, ἀντηχῶ Κρήτ. Ρόδ. Σῦρ. : Ἀναβρυνχῆ ἡ ἐκκλησιὰ - ὁ ποταμὸς Σῦρ. || Ἄσμ.

Ὁ Λιενῆς ψυχομαχεῖ καὶ ἡ γῆς ἀναβρυνχᾶται.

Ρόδ. 2) Ἀναπιδύω, ἀναβλύζω μετὰ παφλασμοῦ καὶ ὀρμῆς, ἐπὶ ὕδατος Σῦρ. : Τὸ νερὸ ἀναβρυνχᾶ. Ἀναβρυνχῆ μὲ πολλὴ τὸλμη τὸ πηγάδι (τόλμη = δύναμι). Πβ. ἀναβρύω.

ἀναβρύω Εὐβ. (Κύμ.) Ζάκ. ἀναβρύου Θράκ. (Αἰν.) Τσακων. ἀνηβρύω Δαρδαν. ἀναβρυνῶ Λεξ. Δημητρ. ἀναβρῶ Ἀθῆν. Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ. Μακεδ. (Βελβ.) — Ἰδραγούμ. Ἑλληνισμ. καὶ Ἑλλην. 117 ἀναβράω Λευκ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2, 106 — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀναβράου Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Κοζ.) Λευκ. ἀναβρῶ Χίος ἀναβρῶ Λέσβ. Μακεδ. ἀναβρύζω Εὐβ. (Κύμ.) Ζάκ. Ἡπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Μακεδ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κορινθ. Λακων. Οἰν.) ἀναβρύζου Σάμ. ἱναβρύζω Κύπρ. ἀναβρύζου Στερελλ. (Καλοσκοπ.) ἀναβρύζου Εὐβ. (Κονίστρ. Στρόπον. κ. ἀ.) Θεσσ. (Ζαγορ.) ἀναβρύζω Ἰων. (Κρήν.) ἱναβρύζου Θεσσ. (Ἀλμυρ. Ζαγορ.)

Τὸ μεταγν. ἀναβρύω. Παρὰ Πορτ. ἀναβρυνῶ. Ὁ τύπ. ἀναβρῶ καὶ παρὰ Μεουρσ. Περί τοῦ τύπου ἀναβρύζου - ἀναβρυνῶ ἰδ. ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾶ 45 (1933) 353.

1) Ἀναβλύζω ἐνθ' ἀν. : Ἀναβρύνει νερὸ ποκάτου τὸ χοῦμας Κύμ. 'Σ τ' ἀμπέλι μ' ἀναβράει ἓνα νιρὸ Κοζ. Ἀναβράει οὐ τόπους νιρὸ Ἡπ. Συνών. ἀναβρυσιάζω, ἀναβρυνῶ, ἀναδίνω. β) Μεταφ. ἀναβλύζω, ἐπὶ τῆς ψυχῆς Ἰδραγούμ. ἐνθ' ἀν. : Τί λύπη ποῦ ἀναβρεῖ ἀπὸ τὴν ψυχὴ μου! 2) Ἐκρέω εἰς μικρὰν ποσότητα ὡς δρόσος ἡ κατὰ σταγόνας, οἷον ἀπὸ ραγάδος ἡ σχισμῆς ἀγγείου Εὐβ. (Κονίστρ. Στρόπον. κ. ἀ.) Θεσσ. (Ἀλμυρ. Ζαγορ.) Στερελλ. (Καλοσκοπ.) : Ἡ βρούς' στέρφειψ', ὅτ' ἀναβρυνῶ (ὅτ' = ὅτι, μόλις) Στρόπον. ἱναβρυνῶ ἡ στάμνα - τὸ τσουκάλι Ἀλμυρ. 'Σ τ'ν ἄκρ' 'ς τοῦ χοιράφ' ἀναβρυνῶ λ'γάτ' νιρὸ Καλοσκοπ. β) Ἀναδίδω ὑγρασίαν Ἡπ. Χίος : Ὁ τοῖχος ἀναβρᾶ Χίος Ἑβριξί πουλὺ καὶ ἀναβράει οὐ τόπους Ἡπ. Συνών. ἀναδίνω, ἀναβρυνῶ. 3) Ἀναβράζω,

κοχλάζω ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,106 — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: Ἡ κάψα ἀναβράει Λεξ. Βλαστ. || Ποίημ.

Ἀπ' τὸ μακρὸν τὸ γένει του, σὰν ἀπὸ μαύρη βρύσι,
στάζει ὁ ἰδρωτὰς βροχή, τὸ γαῖμα του ἀναβράει
ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν. 4) Ὑπάρχω ἐν ἀφθονίᾳ, αὐξάνομαι ἀφθόνως Λέσβ. Σάμ.: Τοῦ λάδ' ἀνιβρύζ' Σάμ.

ἀναβυζαίνω, ἀναβυζάνω Κεφαλλ. ἀναβυζαίνω Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀναβ'ζαίνου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. βυζαίνω.
Ἀναδίδω ὑγρασίαν οἶονεῖ ἐξ ἀπομυζήσεως ἢ ἀπορροφήσεως, συνήθως ἐπὶ πορωδῶν σωμάτων ἔνθ' ἄν.: Αὐτὸς οὐ τοῖχους ἀναβ'ζαίν' νιρὸ Αἰτωλ. Ἀναβύζαξι οὐλοῦς οὐ τόπους νιρὸ αὐτόθ. Συνών. ἀναβρύω 2 β, ἀναδίνω.

ἀναβωσβήνω (Ἀκρόπ. 12 Ἀπριλ. 1913 σ. 4 Ἡμερήσ. Τύπ. 25 Δεκεμβρ. 1929 σ. 5).

Ἐκ τῶν ρ. ἀνάβω, δι' ὃ ἰδ. ἀνάφτω, καὶ σβήνω.
Ἀμτβ. ἀνάβω καὶ σβήνω ἔνθ' ἄν.: Τὸ φῶς ἀναβώσβηνε σὰ φῶς κανδήλας ποῦ ξεψυχοῦσε τσιτσιρίζοντας Ἡμερήσ. Τύπ. ἔνθ' ἄν. Πβ. τρεμωσβήνω.

ἀναγαλατσιάζω Πελοπν. (Λακων.) ἀναγαλιτσιάζω Πελοπν. (Μάν.) ἀναγαλιτσιάζω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. γαλατσιάζω.
Α) Ἀμτβ. 1) Ἐξάγω γαλακτῶδες ὑγρὸν, ἰδίᾳ ἐπὶ τοῦ ζυμωνομένου ἄρτου Πελοπν. (Λακων.): Ἀναγαλάτισαε τὸ ζυμάρι. 2) Ὑφίσταμαι μικρὰν ἐφίδρωσιν, ἰδρώνων ὀλίγον τι Πελοπν. (Μάν.)

Β) Μετβ. 1) Καθιστῶ τι ὑγρὸν, ὑγραίνω Πελοπν. (Λακων.): Τόση λίγη βροχὴ ἔκαμε, ἴσια γὰρ νὰ ἀναγαλατσιάσῃ τὸν κόσμον. 2) Ἀνακατεῦω τὰ νερά, θολώνω Πελοπν. (Λακων.): Ἀναγαλατσιάσετε τὰ νερά.

ἀναγάλη ἐπίρρ. Ἡπ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. — ΧΧρηστοβασ. Διηγ. ξενιτ. 30 ἀνάγαλη ΧΧρηστοβασ. Διηγ. στάνης 40.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ἀγάλη.
1) Βραδέως, ἡρέμα, συνήθως ἐπαναλαμβανόμενον πρὸς ἐπίτασιν τῆς σημ. ἔνθ' ἄν.: Τὴν κατέβασε ἀναγάλη ἀναγάλη ΧΧρηστοβ. Διηγ. ξενιτ. 30. Τὸν ἔβαλα νὰ ἀνεβαίῃ τὸν δρόμον ἀνάγαλη ἀνάγαλη ΧΧρηστοβασ. Διηγ. στάνης 40. Συνών. ἀγάλη. 2) Ὡς οὐς., γαλήνη, ἡρεμία, ἡσυχία Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

ἀναγάλλισι ἢ, ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 13 ΣΣκίπη Ἀπέθαντ. 117 — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀνεάλλισι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγαλλεῖω, δι' ὃ ἰδ. ἀναγαλλιάζω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. καὶ ἀγαλλία ἐκ τοῦ ἀγαλλεῖω.

Χαρά, εὐφροσύνη ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.
Γλυκὰ προβάλλει 'ς τὸ βουνὸ τ' ὀλόγιμο φεγγάρι
καὶ μ' ἀναγάλλισι ἐρωτικὴ ἀπλώνει ἄχνὸ 'ς τὴν πλάσι
ΣΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν.

Τὸν ἔβδομό μου κύκλο χάραζα
'ς τὰ οὐρανογάλαζα ἀκρογιάλια
καὶ 'ς τὴν καρδιά μου ὡς σ' ἀσημόκουππα
ἐξεχειλοῦσεν ἡ ἀναγάλλισι
ΣΣκίπης ἔνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναγάλλισι 1.

ἀναγαλλιάζω σύννηθ. ἀναγαλλιάζω Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Αἰν.) Σκόπ. κ. ἄ. ἀνεγαλλιάζω Ἄνδρ. Θήρ. Μῆλ. Σέριφ. Σῦρ. ἀνεαλλιάζω Θήρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Λεξ. Μπριγκ. ἀνιγαλλιάζω Δαρδαν. Ἴμβρ. Λέσβ. Λῆμν. Σάμ. ἀναγαλλεῖω Κρήτ. Κύθηρ. Κάρπ. (Ἐλ.υμπ.) Κῶς ἀνεγαλλεῖω Μύκ. κ. ἄ. Μέσ. ἀναγαλλιάζομαι ΟΜπεκὲς ἐν Ἀνθολ.

Ἡ Ἀποστολίδ. 262 ἀνιγαλλιάζομαι Ἴμβρ. Σαμοθρ. ἀναγαλλιοῦμι Μακεδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀγαλλιάζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Γερμ., ὁ δὲ τύπ. ἀναγαλλεῖω καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Α 55 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «κ' οἱ γειτονιὲς ἐχαίρουντα κ' οἱ τόποι ἀναγαλλιοῦσα». Ὁ μέσ. τύπ. καὶ μεσν. Πβ. Ἀκολουθ. Σπανοῦ (ἐκδ. ÉLegrand Biblioth. 2,36) «καὶ ἰδὼν ταῦτα ὁ ἀγριόσπανος ἐνεγαλλιάσθη ἡ καρδιά του».

1) Εὐχαριστοῦμαι ὑπερβολικῶς, εὐφραίνομαι ἔνθ' ἄν.: Σ' εἶδα κι ἀναγάλλισαε ἡ ψυχὴ μου Δαρδαν. Ἀνεαλλιάζει ὁ καμένος ἄμα μὲ δῆ Ἀπύρανθ. Ἀναγαλλιάζει ἡ ψυχὴ μου ποῦ τὸνε βλέπω Παξ. Ἡπια δυὸ ποτήρια νερὸ κι ἀνεγάλλισα Ἄνδρ. Τραύιξα ἓνα καλὸ πλύσ' μου κι ἀναγάλλισα Σκόπ. Πέρασε τσ' εὐτὴ ζωὴ ἀνεγαλλιασμένη! (εἰρων. ἐπὶ τῆς δυστυχισμένης κατὰ τὸν βίον της) Σῦρ. || Παροιμ.

Εἶδ' ὁ Γύφτος τὴ γενεά του | κι ἀναγάλλισ' ἡ καρδιά του
(ὁ εὐτελής ζητεῖ πάντοτε τὰ εὐτελή. Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς πολλαχ.) Ζάκ. || Ἄσμ.

Ἐρρόδιο' ἢ Ἀνατολὴ ἀπὸ τὰ ἄγια μέρη
κ' ἡ φύσι οὐλὴ κι οὐλ' ἡ γῆ ἀναγαλλεῖ καὶ χαίρει
Κῶς — Ποίημ.

Ἀναγαλλιάζ' ὁ Σαμουήλ ποῦ εἶδε τὴ θεία χάρι
καὶ τρέμοντας ἀγκάλισε τὸ Θεῖκὸ ποτήρι
ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,73.

Καὶ μὲ τὰ λόγια τὰ γλυκὰ τ' ἀγούρου ἀναγαλλιάζει
ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,71. β) Μέσ. αἰσθάνομαι ὑπερβολικὴν εὐδιαθεσίαν ἐξ αἰφνιδίας μεταβολῆς τῆς σωματικῆς καταστάσεως, ἐπὶ μελλοθανάτων, τῶν ὁποίων βελτιοῦται προσωρινῶς ἡ κατάστασις Ἴμβρ. Σαμοθρ.: Ἡ -ῖ- ἄρρουσους ἀνιγαλλιάσ' κι Ἴμβρ. || Φρ. Θὰ πιθά', γιατί ἀνιγαλλιάσ' κι (ἡ αἰφνιδία τροπὴ τῆς ἀσθενείας θεωρεῖται ὑπὸ τοῦ λαοῦ ὡς προάγγελος τοῦ θανάτου) Σαμοθρ. 2) Μετβ. προξενῶ εἰς τινα εὐχαρίστησιν Λῆμν. Μύκ. Σέριφ.: Τὸ κατὰπρωτό μου παιδὶ μ' ἀνεγαλλεῖ Μύκ. Μ' αὐτὸ π' μ' εἶπες νὰ 'ξερὶς πόσον μ' ἀνιγαλλίασες! Λῆμν. || Φρ. Τὸν ἀνεγαλλίασανε! (εἰρων. τὸν δυσχερέστησαν) Σέριφ.
Πβ. ἀγαλλιάζω.

ἀναγάλλισι ἢ, Κρήτ. Λυκ. (Λιβύσσ.) — ΚΠαλαμ. Δεκατετράστ. 33 — Λεξ. Δημητρ. ἀνεγάλλισι Ἄνδρ. ἀνεάλλισι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀνιγαλλιάσ' Ἴμβρ. Σαμοθρ. Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγαλλιάζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Γερμ.

1) Χαρά, εὐφροσύνη Ἄνδρ. Κρήτ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. — Λεξ. Δημητρ.: Παίρνει ἀνεάλλισι εὐτὸς τὴν ὥρα δὴ σιμῆς ποῦ θὰ σὲ δῇ Ἀπύρανθ. || Φρ. Ὡ χαρά μου κι ἀνεάλλισί μου! (ἐκφρασις στοργῆς μητρὸς πρὸς τέκνον) αὐτόθ. Νά 'χῃς ἀνεγάλλισι! (εὐχὴ εὐγνωμονοῦντος πρὸς εὐεργετήσαντα) Ἄνδρ. Ἀνεγάλλισι νὰ 'χῃ ἡ ψυχὴ του! (εὐχὴ περὶ τεθνεώτος) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ὅλο γεῖες καὶ χαρὲς | κι ἀναγάλλισες πολλὲς
Κρήτ. — Ποίημ.

Σ' ἀγαπῶ μὲ τῆς θλίψις τὰ τρηδόνια
καὶ μὲ τῆς ἀναγάλλισις τὰ κρίνα

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Α 53 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «θαράπειο κι ἀναγάλλισι, χαρὰ πολλὰ μεγάλη». Συνών. ἀγαλλία, ἀγαλλίασι, ἀγάλλισμα, ἀγαλλισμός, ἀναγάλλια, ἀναγάλλισμα, ἀναγαλλισμός. 2) Ἡ στιγμιαία καλυτέρευσις τῆς καταστάσεως μελλοθανάτου (συνήθως θεωρουμένη ὡς προαγγέλουσα τὸν θάνατον) Ἴμβρ. Σαμοθρ.: Φρ. Ἀνιγαλλιάσ' κι προκουπὴ! (ἀλλοίμονον, δὲν ὑπάρχει κάμμία ἐλπίς!) Ἴμβρ.

